

Sygn. akt I C 193/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Dubrowski

Protokolant: Justyna Dyka

na rozprawie po rozpoznaniu w dniu 03 kwietnia 2014 r. sprawy

z powództwa **D. B.**

przeciwko (...) (...)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) (...) na rzecz powoda **D. B.** kwotę 425,00 zł (czterysta dwadzieścia pięć złotych i 00/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20-07-2013 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 107 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt: I C 193/14

UZASADNIENIE

Powód D. B. wystąpił z powództwem z dnia 24-12-2013 roku przeciwko (...) (...) o zapłatę kwoty 425, zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, z tytułu nadpłaconej opłaty za wydanie karty pojazdu pobranej przez stronę pozwaną. W uzasadnieniu swojego żądania wskazał, że w dniu 04 kwietnia 2005 roku otrzymał w Wydziale Komunikacji Starostwa (...)w Z. kartę pojazdu (...) dla samochodu marki O. (...) nr rej. (...), który to pojazd nabył wcześniej na terenie Unii Europejskiej. Podniósł, że został zobligowany do uiszczenia tej kwoty wraz z innymi opłatami administracyjnymi, ponieważ w przeciwnym razie nie otrzymałby karty pojazdu jak i pozostałych dokumentów koniecznych do użytkowania auta. Dopiero w późniejszym czasie dowiedział się, że rzeczywiste koszty związane z wystawianiem i dostarczaniem karty pojazdu są wielokrotnie niższe i praktyka nakładania takich opłat jest niezgodna z prawem Wspólnot Europejskich. Pismem z dnia 04 lipca 2013 roku powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 425, zł czego strona pozwana nie uczyniła. Powód uzasadnił dopuszczalność drogi sądowej tym, że opłata nie jest należnością podatkową, ani inną należnością ustalaną w drodze decyzji administracyjnej. Strona pozwana jest legitymowana biernie ponieważ jest podmiotem, na rzecz którego nastąpiło spełnienie świadczenia. § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu był niezgodny z Prawem Wspólnotowym więc od chwili przystąpienia do Unii Europejskiej to te przepisy jako nadrzędne należy stosować bezpośrednio i dlatego jako podstawę roszczenia wskazał przepisy kodeksu cywilnego o bezpodstawnym wzbogaceniu. W przypadku kwestionowania przez pozwane starostwo faktu uiszczenia opłaty powód wniósł o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia dokumentacji rejestracyjnej pojazdu.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie go i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła zarzut nie udowodnienia wysokości rzeczywiście poniesionych kosztów wydania karty pojazdu.

Dodatkowo pełnomocnik pozwanego pismem z dnia 19 marca 2014 kwestionował obowiązek dostarczenia akt rejestracyjnych samochodu powołując się na przepisy dotyczące ciężaru dowodu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 kwietnia 2005 roku D. B. została wydana karta pojazdu w związku z pierwszą rejestracją w Polsce sprowadzonego z obszaru Unii Europejskiej samochodu marki O. (...) nr rej. (...).

/dowód: okoliczność bezsporna, odpis kserokopii karty pojazdu z dnia 4 kwietnia 2005 roku k. 6, kopia akt rejestracyjnych k 23-42/

Powód uiszczył na rzecz (...) Z. opłatę za wydanie karty pojazdu w kwocie 500zł

/dowód: domniemanie faktyczne z odpisu kserokopii karty pojazdu z dnia 31 sierpnia 2004 roku k. 6 rejestracyjnych k 23-42/

Pismem z dnia 04 lipca 2013 roku, doręczonym w dniu 12 lipca 2013 roku D. B. wezwał (...) (...) do zapłaty, w terminie 7 dni, kwoty 425 zł, tytułem zwrotu nadpłaconej części opłaty za wydanie karty. (...) (...) odmówił uiszczenia tej sumy.

/dowód wezwanie do zapłaty z 04 lipca 2013 roku oku wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru k 7,8,/

Sąd zważył co następuje:

Strona pozwana co do zasady nie kwestionowała swojego obowiązku zwrotu nienależnej pobranej opłaty pobranej w związku z jej uprzednimi działaniami o charakterze władczym wobec obywatela (pobraniu od niego opłaty za kartę pojazdu, która w części wynikającej z jej podwyższenia ponad potrzebę stanowiła, bowiem nową daninę publiczną, a dodatkowo ze względu na niewspółmierność do rzeczywistych kosztów świadczonej usługi - **daninę publiczną o charakterze podatkowym**).

Strona pozwana swoją obronę oparła na działaniach naruszających art. 3 k.p.c. oraz art. 6,7,8 k.p.a. dając wyjaśnienia wymijające. Strona pozwana nie zaprzeczyła bowiem twierdzeniom powoda o uiszczenie opłaty w wysokości 500 zł przy rejestracji pojazdu, zaprzeczyła tylko twierdzeniom powoda o bezpodstawnym wzbogaceniu kosztem powoda co nie jest tożsame. Wnosiła o oddalenie powództwa w oparciu o zarzut procesowy -nie wykazania przez powoda faktu poniesienia opłaty przy rejestracji, a nie zarzut materialny braku roszczenia powoda o zwrot nienależnych świadczeń. Składanie wymijających wyjaśnień w co do stanu faktycznego sprawy związanej z wykonywaniem przez stronę pozwaną władzy publicznej wyłącznie w celu osiągnięcia korzystnego wyniku procesu w całkowitym oderwaniu o prawdy materialnej, musiało się spotkać negatywną oceną sądu. Sąd więc na wniosek powoda [strona 6 pozwu] zobowiązał pozwanego do przedłożenia dokumentów rejestracyjnych pojazdu. Pozwany przedstawił tylko wybiórczą kopie akt, niewątpliwie bez kopii potwierdzenia poniesienia opłaty komunikacyjnej stanowiącej załącznik wskazany we wniosku.

Przypomnieć należy pozwanemu że kartę pojazdu dla pojazdu samochodowego – o ile nie jest to nowy samochód wprowadzony do obrotu handlowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez jego producenta lub importera - wydaje, za opłatą i po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej, starosta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania (siedzibę) właściciela auta, przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 77 ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 73 ust. 1 tej ustawy). Wydanie karty pojazdu jest konsekwencją zarejestrowania samochodu; decyzja w tym przedmiocie jest z kolei uzależniona od wcześniejszego uiszczenia wymaganych opłat; jeżeli nie zostaną one wniesione, podanie o zarejestrowanie pojazdu – zgodnie z art. 261 § 2 k.p.a. - podlega zwrotowi (por. uchwałę NSA w Warszawie z dnia 4 lutego 2008 r., I OPS 3/07). Z faktu wydania karty pojazdu można zatem wyprowadzić domniemanie faktyczne (art. 231 k.p.c.), że właściciel auta uiszczył żadaną za jej wydanie opłatę. Domniemanie tym bardziej wiarygodne, że z kserokopii wniosku wynika, że dowód uiszczenia opłaty

był złożony przez powoda w Starostwie. Starostwo nie przedstawiło odmiennej od powoda wersji stanu faktycznego obalającej domniemania faktyczne prowadzące do ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Zarzut pozwanego o nieudowodnieniu roszczenia był więc bezzasadny.

Powództwo powoda podlegało więc uwzględnieniu i uiszczona przez powoda, w części ponad kwotę 75, zł, opłata za wydanie karty pojazdu była świadczeniem nienależnym i strona pozwana była zobowiązana do jej zwrotu (art. 410 kc w zw. z art. 405 kc). W sprawie, przy rozstrzygnięciu, Sąd pominął – jako niekonstytucyjny i sprzeczny z prawem wspólnotowym – przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, wprowadzający opłatę w kwocie 500 zł. Przyjął przy tym, że należna za wydanie karty pojazdu opłata zamykała się kwotą 75, zł (przewidziana w tym rozporządzeniu wysokość opłaty za wydanie wtórnika karty pojazdu oraz w kolejnym rozporządzeniu, Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, wysokość opłaty za wydanie karty pojazdu przy jego pierwszej rejestracji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej). Należność powoda stanowiła różnicę pomiędzy opłatą pobraną (500, zł) a rzeczywiście przypadającą stronie pozwanej (75, zł) i wynosiła 425, zł. Obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy (por. wyrok SN z dnia 28 kwietnia 2004 roku w sprawie V CK 461/03). Zwrot powinien nastąpić po wezwaniu dłużnika (art. 455 kc). W sprawie oznaczony w wezwaniu skierowanym do pozwanego termin spełnienia świadczenia wypadał w dniu 19 lipca 2013 roku. Wobec jego bezskutecznego upływu powodowi, od dnia 20 lipca 2013 roku, należały się odsetki ustawowe od kwoty 425, zł (art. 481 § 1 i 2 kc).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 99 kpc zasądzając je od strony pozwanej. Koszty zastępstwa procesowego zostały ustalone na podstawie § 2 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego.